

Кохання та інші слова

КУПИТИ

Життя Мейсі одноманітне: вона працює на межі сил інтернкою і готується до весілля. Дівчина нікому не відкриває свого серця.

Аж поки випадкова зустріч з Елліотом — її єдиним коханням — не знищує ретельно створену бульбашку. Колись Елліот був для Мейсі усім: незграбним другом-книголюбом, а згодом хлопцем, який допоміг відкрити серце після смерті матері... лише щоб розбити його в ту саму ніч, коли зізнався в почуттях.

Роман відбувається у двох часових лініях: «Тоді» й «Зараз». Підлітками Елліот і Мейсі поступово закохуються. Через роки вони зустрічаються знову — чужі одне одному, але досі пов'язані болісними спогадами.

Елліот має дізнатися, що стоїть за десятирічною мовчанкою дівчини, і подолати минуле, щоб відновити віру Мейсі в справжнє, усепоглинне кохання.

Ерін та Марсії, і будиночкові біля лісового струмка

Пролог

Мій тато був набагато вищим за маму — саме набагато. Його зріст сягав майже двох метрів, тоді як мама трішечки перевищувала позначку 160 сантиметрів. Велетень данець і крихітка бразилійка. Коли вони познайомилися, мама взагалі не володіла англійською. До моменту її смерті (мені тоді було десять) здавалося, наче батьки створили власну мову.

Пам'ятаю, як тато обіймав її, повертаючись додому з роботи. Зімкнувши руки на маминих плечах, він ховав обличчя в її волоссі, а його тіло вигиналося над її тілом. Його руки перетворювалися на дужки, у яких містилася найсолодша таємна фраза.

Коли вони ось так торкалися одне одного, я завжди зникала на задньому тлі, почувуючись свідком чогось священного.

Мені й на думку не спадало, буцімто кохання може бути якимось іншим, крім як усеосяжним. І ще в дитинстві я знала, що ніколи не погоджуся на щось менше.

Потім те, що почалося зі скупчення злоякісних клітин, вбило мою маму — і я не хотіла нічого схожого, більше ніколи. Коли я втратила її, мені здавалося, що потопаю в любові, яка досі лишилася в мені і яку довіку не зможу нікому віддати. Вона переповнювала мене, душила, наче ганчірка, змочена в керосині, вихлюпувалася в сльозах та криках, а ще — у важкому, пульсівному мовчанні. І чомусь, хай би як боляче мені було, я знала: тато почувався значно гірше.

Я завжди знала, що після мами він більше ніколи не закохається. І в цьому його було легко зрозуміти. Він був прямолінійним і тихим: тихо ходив, тихо говорив, ба навіть гнівався тихо. Але кохав гучно, розкотисто, бурхливо. І після того як він любив маму із силою сонця, а рак убив її з ледь чутним зітханням, я гадала, що татів голос назавжди лишиться хрипким і він ніколи не жадатиме іншої жінки так, як жадав маму.

Перед смертю мама лишила татові список того, що він мав пам'ятати, коли відпускатиме мене в доросле життя:

1. Не тіш її іграшками — тіш книжками.
2. Кажі, що любиш її. Дівчатка потребують цих слів.
3. Коли вона мовчить, говори ти.
4. Давай по десять доларів щотижня. Спонукай по два відкладати. Навчи її цінувати гроші.
5. Доки їй не виповниться шістнадцять років, вона мусить бути вдома о десятій вечора, без жодних винятків.

На цьому перелік не закінчувався — там містилося понад п'ятдесят пунктів. Річ не в тім, що мама не довіряла татові, ні — вона просто хотіла, щоб я відчувала її вплив і після того, як її не стане. Тато ж частенько перечитував список, записував олівцем, підкреслюючи певні моменти, щоб переконатися, що він не пропустив жодної віхи чи не схибив у чомусь. Коли я подорослішала, цей список став своєрідною Біблією — не обов'язково збірником правил, а радше підтвердженням нормальності того, із чим ми з татом боролися.

Один пункт мав для тата особливе значення.

25. Коли Мейсі видаватиметься вкрай втомленою після школи, що буде не в змозі навіть речення сформулювати, відвези її подалі від стресу. Знайди неподалік якусь зручну місцину для відпочинку на вихідних, де вона зможе трохи перевести дух.

І хоча мама, найімовірніше, ніколи не планувала купівлю заміського будинку, тато, який сприймав усе буквально, заощаджував, планував та досліджував містечка на північ від Сан-Франциско, готуючись до того дня, коли йому доведеться вкласти гроші в наш прихисток для усамітнення.

Упродовж перших кількох років після маминої смерті тато уважно спостерігав за мною лагідним і водночас проникливим поглядом блідо-

блакитних очей. Він ставив мені питання, що потребували довгих відповідей — принаймні довших за «так», «ні» чи «мені начхати». Коли я вперше відповіла на таке питання байдужим стогоном (бо надто втомилася після тренування з плавання, від домашніх завдань та нудного, виснажливого спілкування з друзями, які уперто відмовлялися припинити все драматизувати), тато зателефонував агентці з нерухомості, наполягаючи, щоб вона знайшла для нас ідеальний будиночок у Гілдсбурзі (Каліфорнія).

Уперше ми побачили його в день відкритих дверей — нас провів усередину місцевий ріелтор, широко всміхаючись та осудно зиркаючи на нашу агентку з великого міста Сан-Франциско. Це була обшита деревом чотирикімнатна хатинка з гострими кутами, у якій повсякчас панували вологість і (потенційно!) грибок; вона ховалася в тіні лісу, поблизу струмка, який постійно жебонів за вікном моєї кімнати. Будиночок був більшим, аніж ми потребували, зі значно ширшою земельною ділянкою, ніж ми могли утримувати, і тоді ні я, ні тато не усвідомлювали, що найважливішою кімнатою в ньому стане бібліотека, яку він облаштує всередині моєї просторої гардеробної.

Також тато не міг передбачити того, що весь мій світ урешті-решт зведеться до сусідньої хатинки, опинившись у руках худорлявого ботаніка Елліота Льюїса Петропулоса.

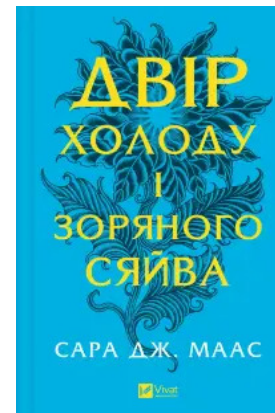
Рекомендована література

Асистент. Книга 2

Наречена

Двір холоду і зоряного сяйва (Двір шипів і троянд #3.5)

Жага. Книга 5: Чари

Експеримент зі справжнім коханням

Колекція омели

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ